

וכשם שפר כהן משיח ופר העדה נשרפים חוץ לשלוש מחנות, כך פר ושעיר של יום הכפורים נשרפים חוץ לשלוש מחנות, כי כן למדו מריבוי הכתוב בפר העדה, "וְעִשָּׂה לְפָר (זה פר יום הכפורים) כְּאִשֶּׁר עָשָׂה לְפָר הַחֲטָאתָ כִּן יַעֲשֶׂה לוֹ וְכִפֹּר עֲלֵהֶם הַכֹּהֵן וְנִסְלַח לָהֶם" (ויקרא ד' כ'), ללמד שבדין זה פר יום הכפורים כדן פר העדה.

טומאת בגדים של שורפי חטאות החיצונות

בענין שריפת פר ושעיר של יום הכפורים נאמר, "וְיָאֵת פֶּר הַחֲטָאתָ וְיָאֵת שְׁעִיר הַחֲטָאתָ אֲשֶׁר הוֹבֵא אֶת דָּמָם לְכַפֵּר בְּקֹדֶשׁ יוֹצִיא אֶל מַחוּץ לַמִּחֲנֶה וְשָׂרְפוּ בְּאֵשׁ אֶת עֶרְתָּם וְאֶת בְּשָׂרָם וְאֶת פְּרָשָׁם. **וְהִשְׂרִף אֹתָם יְכַבֵּס בְּגָדָיו** וְרִמָּץ אֶת בְּשָׂרוֹ בְּמַיִם וְאַחֲרָיִךְ כֵּן יָבֹא אֶל הַמִּחֲנֶה" (ויקרא ט"ז כ"ז-כ"ח), ומכאן שהמתעסק בשריפתם נטמא, ומטמא את בגדיו.

ומתוך כך שנאמר בענין שני ריבויים, "וְיָאֵת פֶּר הַחֲטָאתָ וְיָאֵת שְׁעִיר הַחֲטָאתָ", למדו שכן **דין כל חטאות הפנימיות, המתעסק בשריפתם נטמא, ומטמא את בגדיו.**

ונחלקו חכמים ממתני המתעסקים בהם נטמאים ומטמאים בגדים.

לדעת תנא קמא של משנתנו – משעה שיצאו חוץ לחומת העזרה, הם מטמאים בגדים, שנאמר בענין הוצאת פר ושעיר של יום הכפורים, "וְיֹצִיא אֶל מַחוּץ לַמִּחֲנֶה", ולא נצרך הכתוב הזה ללמד על עצם ההוצאה מחוץ למחנה, שכבר למדה מהכתובים בענין פר כהן משיח ופר העדה והוצאת הדשן, כפי שנתבאר לעיל, [ואין לומר שבא הכתוב הזה ללמד על הוצאה ממחנה רביעי, כי יש רק שלוש מחנות], ואם כן, על כרחך לא הכתוב הזה ללמד שיש להוציא מחוץ למחנה, אלא בא ללמד, שהמוציאים נטמאים כשהם יוצאים חוץ למחנה, [כלומר, הכתוב "אֶל מַחוּץ לַמִּחֲנֶה", אינו שייך עם האמור לפניו, "וְיֹצִיא", אלא עם האמור אחריו, "וְהִשְׂרִף אֹתָם יְכַבֵּס בְּגָדָיו"], ומאחר שבענין זה נאמרה יציאה אחת, למדנו, שמשעת יציאתם **חוץ למחנה אחד,** כלומר בשעת יציאתם מהעזרה, הם נטמאים.

ולדעת רבי שמעון – אין העוסקים נטמאים ומטמאים בגדים, אלא משיצית האור ברובן, כלומר **כשתאחז האש ברוב הבשר** שנאמר "וְהִשְׂרִף אֹתָם יְכַבֵּס בְּגָדָיו" ואינו

חוזר ומלמד בהיקש. ולמאן דאמר הימנו ודבר אחר לא הוי היקש, ניחא, דאגב דגמרי מינייה מחנה הכתוב בו, גמרינן נמי מחנה דגמר בהיקשא ... ויש לומר, דפר יום הכפורים ופר כהן משיח לא בהיקש גמרי בהדדי, אלא בגזירה שוה, דעור ובשר ופרש כדלעיל, או בגזירה שווה דהחטאת החטאת מהדדי, דבכולהו כתיב החטאת, ולא כמו שפירש רש"י דהיקש הוא, והשתא ניחא דהוה ליה דבר הלמד בגזירה שוה חוזר ומלמד בגזירה שוה ... [תוס'].